

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2899/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јелена Перић и Никола Вељковић, адвокати из ..., против тужене „Addiko Bank“ А.Д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 143/20 од 17.03.2020. године, у седници одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 143/20 од 17.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 143/20 од 17.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 581/19 од 06.09.2019. године, првим ставом изреке, утврђено је да је одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту за консолидацију број .. од 14.02.2017. године, закљученог између тужиоца и тужене, која је тужилац, као корисник кредита обавезан да неопозиво и безусловно на дан пуштања кредита у коришћење плати банци фиксну накнаду за обраду кредитног захтева у висини од 1% износа одобреног кредита, ништава и не производи правно дејство. Другим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу на име неоснованог обогаћења плати износ од 12.800,00 динара са законском затезном каматом од 18.02.2017. године до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.324,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке о трошковима па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 143/20 од 17.03.2020. године, жалба тужене је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Краљеву П 581/19 од 06.09.2019. године је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у висини од 12.800,00 динара (1,00% од износа одобреног кредита) и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ који му је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 12.800,00 динара (1,00 % од износа одобреног кредита) који је тужиоцу наплаћен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 25.04.2019. године, а вредност предмета спора у овој парници је износ од 12.800,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**